

Tiden, inden hvilken de fra Udlandet hjemvendende Creditorer skulle melde sig, er 8 Uger. Disse 2 Lovbestemmelser vare saaledes at forstaae, at hvert af Rigerne, Danmark og Norge, var her at betragte for sig. Det var saaledes Lovsproget. Altsaa, hvis man i Danmark vilde stikke sig mod Creditorer i Norge, maatte man ogsaa lade Kundgjørelsen stee paa den i Norske Lov forefrevne Maade, og omvendt maatte et norsk Bo og lade Kundgjørelsen stee i Danmark. Derimod var et saadant Proklama aldeles ikke udelukkende hverken med Hensyn til Hertugdømmerne eller med Hensyn til Udlandet, og det forudsattes derfor ogsaa paa flere Steder i Lovbogen og ogsaa i senere Anordninger, at der, efterat Boet var sluttet, kunne melde sig Creditorer. Denne Mlempe har man afværget ved at indføre istedetfor disse mange besværlige og betydelige og dog ikke betryggende Kundgjørelser ved de forskjellige Retter, Kundgjørelser i Aviser, som i de vigtigere Tilfælde stee efter kongelig Bevilling, hvorefter man, som det hedder: „sub poena præclusi et perpetui silentii“ indkalder dem. Det skal stee efter de antagne Regler igjennem Provindsialbladene paa det Sted, hvor Dødsfaldet er stæet, eller hvor Boet er under Behandling, og gjennem den Berlingske Avis og endeligt gjennem Altonaer Mercur. Det var vistnok consequent istedetfor Kundgjørelse ved de mange Retter, at disse Kundgjørelser stete gjennem Aviser, som antoges at være kundbare i hele Landet; men, da den Berlingske Avis aldrig har havt Privilegium paa Avertissementer for Hertugdømmerne, og heller ikke efter de øvrige Forhold kunde antages at være almindeligt læst i Hertugdømmerne, saa maatte naturligviis Kundgjørelsen stee i den Tidende, der var almindelig der, „Altonaer Mercur“, og det havde den Nytte, at derved kom de ogsaa til Kundskab i en vis Deel af Udlandet, navnlig den Deel af Udlandet, som havde de fleste Handelsforbindelser, og dette Proklama er altsaa langt meer betryggende end et Proklama efter Loven, idet det beffærmer mod alle mulige Creditorer. Jeg seer altsaa ikke, naar man seer bort fra de nuværende Forhold, at der kan være den mindste Anledning til at anordne, at Kundgjø-

relsen ikke skulde stee i „Altonaer Mercur“; thi derved bortfaldt al Kundgjørelse for Udlandet og derved bortfaldt endogsaa Kundgjørelserne for Hertugdømmerne, som jeg forudsætter vilde igjen træde tilbage i Forening med Danmark, og det kan dog vistnok ikke påstaaes, at den Berlingske Avis skulde betragtes som en almindelig Avis der. I Lighed med den Indvarsling, som steeper ved saadanne Proklamata er der ogsaa mange andre almindelige Indkaldelser; der er f. Ex. Mortificationsstevninger, som kundgjøres paa den samme Maade, og her vil jeg gjøre opmærksom paa en Omstændighed, som især vil vise det aldeles unaturlige i, at Indkaldelsen gjennem Altonaer Mercur skulde bortfalde. Blandt de Documenter, som især ere Gjenstand for Mortificationer, ere Statspapirer. Disse Statspapirer ere jo i ældre Tider udstedte deels i flesvigholsteensk Courant og deels i dansk Courant, og vare oprindeligt for en stor Deel betalbare i de kongelige Kasser i Hertugdømmerne. Nu er det imidlertid ved Forordningen af 7de Februar 1823 bestemt, at alle saadanne Mortificationer skulle erhverves i Kjøbenhavn ved Hof- og Stadsretten, men at Bøffendtgjørelse skal stee ogsaa i den Berlingske Avis og Altonaer Mercur. Skjøndt jeg just ikke troer, at der er nogen stor Mængde af Statspapirer i Hertugdømmerne, er det dog ganske i sin Orden, at der sammesteds maa findes endeel saadanne, navnlig af dem, som oprindeligt vare udstedte paa Valuta i Hertugdømmerne, og saa vil det dog vist være meget urigtigt, at saadanne Statspapirer kunne mortificeres, uden at de mulige Ihændehavere i Hertugdømmerne fik Leilighed til derom at faae Kundskab. Det er ogsaa meget hensigtsmæssigt, at Kundgjørelsen steeper i Blade, som det nærmeste Udland, der staaer i Forbindelse med Danmark, navnlig Hamborg og Lybek, kan formodes at læse, og hvor ogsaa andre Landes Borgere kunne formodes at have Commisstonairer. Det Samme gjælder ogsaa om andre offentlige Stevninger, navnlig taler jeg om egentligt offentlige Stevninger, nemlig saadanne Stevninger, hvor man indkalder en ubekendt Person, som man altsaa ikke kan stævne fra et vist Sted. Herom taler Loven ikke, og man maa følgeslig altid have Bevilling, som kommer